

ku vyvinění dráhy nestačí zjištění, že nebyly porušeny železniční předpisy, nebylo rozhodnutí nižších soudů nijak dotčeno, neboť oba posoudily výtýkaná opomenutí dráhy také s hlediska obvyčejné opatrnosti a dospěly právem k výsledku, že nebyla porušena. Osvětlení závor nebylo třeba, poněvadž bylo ještě světlo, zvonkového znamení by byl žalobce dle vlastních udání v žalobě pro vzdálenost a vítr sotva slyšel, nebylo by však odvrátilo nehodu ani z toho důvodu, že se dává současně se spuštěním závor, jež v tomto případě bylo provedeno několik minut před příjezdem vlaku. Mylným jest názor, že závory nemají za účel jenom, aby upozornily na blížící se vlak a nutnost přerušení jízdy, nýbrž také, aby zabránily rozjetému povozu vniknouti na trať. Nehledíc k nemožnosti takového vybavení závor pro všechny případy, bylo by takové jich opatření v tomto případě mělo jen ten následek, že by se byl vůz rozbil nikoliv o jedoucí vlak, nýbrž o závory. Přirozená a proto povinná opatrnost však vyžaduje, aby každý řidič povozu měl zapřažené koně tak v moci, aby před spuštěnými závorami mohl zastaviti. Ať zavinil žalobce sám nedostatkem povinné pozornosti (§ 1297 obč. zák.), že tomu tak nebylo, ať se to stalo bez jeho viny a náhodou (§ 1311 obč. zák.), musí škodu z toho vzniklou nésti sám, neboť nezdařil se mu důkaz, že dráha měla na úraze vinu, úplnou nebo částečnou.

Čís. 4641.

Soud jest oprávněn jmenovati v případě neshody společníků (likvidatorů, stanovených společenskou smlouvou), likvidatora komanditní společnosti a má co do volby osoby likvidatora úplnou volnost.

(Rozh. ze dne 5. února 1925, R I 1088/24.)

Rejstříkový soud ustanovil za likvidatora komanditní společnosti Antonína K-a. Stížnosti komplementářky Boženy S-ové, jež napadla usnesení prvního soudu proto, že nebyli likvidatory ustanoveni Maxmilian S. a Otto W., rekursní soud nevyhověl. Důvody: Jest nesporno, že poměr obou společníků ve firmě, totiž komplementářky a komanditisty, byl upraven společenskou smlouvou ze dne 1. října 1923. Okolnost, že společnost pod posavadní firmou jest zrušena a vstoupila v období likvidace, rovněž není sporna. Nemůže tedy býti pochybnosti, že jest nutno ustanoviti likvidatory. Dle opovědi, jakož i protokolu ze dne 17. září 1924 trvá ovšem Božena S-ová dle čl. XIV. smlouvy na Maxmilianu S-ovi a Ottonu W-ovi jakožto likvidatorech avšak, jak z rekursu Boženy S-ové i podání Otty W-a jde na jevo, jsou mezi Ottonu W-em a Maxmiliánem S-em vážné neshody a následkem toho dle čl. XIV. odst. 2 spol. smlouvy nastal tam stanovený případ ustanovení likvidatora rejstříkovým soudem (čl. 133 obch. zák.) kde, poněvadž jde pouze o ustanovení osoby likvidatora, jak správně uvedl soud první instance, jest postupovati v řízení nesporném.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D u v o d y:

Dle §u 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. jest v ne-sporném řízení proti usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu přípustným dovolací rekurs jen tehdy, je-li usnesení to ve zřejmém rozporu se zákonem nebo se spisy, neb je-li zmatečným. Těchto podmínek se v tomto případě nedostává a nemohlo proto býti dovolacímu rekursu vyhověno. Vzhledem k vývodům rekursu dlužno uvést ještě toto: Nelze mluvit o vyřazení vlivu komplementárky Boženy S-ové na provedení likvidace tím, že jmenována byla likvidátorem osoba, nenáležící ku společníkům a také ne manžel komplementárky Max S. Zákon ponechává soudu co do určení osoby likvidatora úplnou volnost (čl. 133 odstavec druhý obch. zák.). Komplementárce nemůže býti odňato právo, aby průběh likvidace sledovala a po případě z důležitých příčin se domáhala odvolání likvidatora (čl. 134 obch. zák.). Rovněž nelze přisvědčiti náhledu rekurentčinu, že měl soud buď celou žádost za likvidaci odmítnouti, měl-li za to, že neobsahuje společného návrhu na ustanovení, pokud se týče zapsání likvidatorů samých, aneb že měl ustanoviti za likvidatory Maxe S-a o Ottu W-a. Vždyť soud konal šetření právě o tom, kdo má býti likvidátorem, při čemž poskytl oběma společníkům možnost výměny názorů. Nebylo tedy závady, aby vzhledem k výsledku tohoto šetření nerozhodl jak o návrhu na likvidaci, tak i o osobě likvidatora.

Čís. 4642.

Přípustnost exekuce proti vyrovnacímu dlužníku nelze posuzovati dle dne, kdy exekuční návrh došel na soud, nýbrž dle dne usnesení povolujícího exekuci. Účinky vyrovnávacího řízení nastávají počátkem dne, kdy byla vyhláška vyvěšena na úřední desku.

Přeměna exekuce zajišťovací v uhražovací jest po zahájení vyrovnacího řízení a po dobu jeho trvání nepřipustna. Byla-li přes to povolena, jest i dlužník oprávněn ku stížnosti.

(Rozh. ze dne 5. února 1925, R I 74/25.)

Soud první stolice povolil vymáhajícímu věřiteli proti pozůstalosti Floriána H-a, o jejímž jmění bylo dne 9. prosince 1924 zahájeno vyrovnávací řízení, usnesením z téhož dne (9. prosince 1924) exekuci příkázáním k vybrání pohledávek, jež byly zabaveny usnesením ze dne 23. září 1924, 2., 5., 11. a 15. listopadu 1924. Rekursní soud nevyhověl rekursu dlužnice, pokud šlo o pohledávku zabavenou usnesením ze dne 23. září 1924, ohledně ostatních pohledávek pak exekuční návrh zamítl. D u v o d y: Usnesením ze dne 9. prosince 1924 zavedeno bylo vyrovnávací řízení o pozůstalosti Floriána H-a a téhož dne byl edikt o tom vyvěšen na soudní tabuli vyrovnávacího soudu. Tímto dnem tedy dle §u 7 vyr. ř. nastaly právní účinky zahájení vyrovnávacího řízení. Dle §u 12 vyr. ř. práva na oddělení, jež byla nově nabyta v posledních šedesáti dnech před zahájením řízení vyrovnávacího exekucí uhražovací